

Geachte voorzitter, leden van de raad,

Ik sta hier met grote tegenzin. Niet omdat ik niet wil spreken, maar omdat deze gemeente mij en mijn gezin geen andere keuze laat.

Wij hadden gehoopt dat onze uitgebreide zienswijze – een noodkreet van twintig pagina's – aanleiding zou zijn voor een goed gesprek. Een telefoontje misschien. Een bezoek van de wethouder. Een poging tot dialoog. In plaats daarvan kregen we een nota van beantwoording die al onze zorgen met een ambtelijke pennenstreek van tafel veegt.

Daarom doe ik vandaag een dringend beroep op u – een moreel appel – om als raad wél te luisteren. Om onze zorgen serieus te nemen. En om eerst structurele oplossingen te eisen, voordat u akkoord gaat met een verklaring van geen bezwaar. Want het kan niet zo zijn dat een gemeente burgers negeert, tegenstrijdige signalen afgeeft en bestaande ondernemers onder druk zet – en dat dit allemaal normaal wordt gevonden.

Het is toch onbegrijpelijk dat wij, na dertien jaar investeren in rust, kwaliteit en verbinding op deze plek, nu in verweer moeten komen tegen plannen die onze bestaanszekerheid bedreigen?

Hoe kan het dat wij vorig jaar nog meewerkten aan een tijdelijke vergunning mét evaluatie, en dat we vervolgens in De Schakel moeten lezen dat er zonder enig overleg wordt ingezet op een permanente vergunning?

Hoe kan het dat we jarenlang een officiële trouwlocatie van deze gemeente waren – met een exploitatievergunning tot 150 personen – parkeerplaatsen in overleg hebben gerealiseerd, en dat de gemeente dan ineens, op basis van een schetsje uit 1999, stelt principieel tegen parkeren op de dijk te zijn en ons nu uitsluit als trouwlocatie?

Hoe serieus word je genomen als de gemeente een landschapsarchitect inzet om het parkeerprobleem op te lossen, en je vervolgens een plan onder ogen krijgt waarin je hele tuin – veenweidegrond waar zelfs een klapstoel wegzakt – is ingetekend als parkeerplaats? Of als dezelfde landschapsarchitect voorstelt om gasten te laten parkeren bij station Delft Campus, 2,5 kilometer verderop, en ze dan met een pendelbusje op te halen? Serieus? Waarom wordt daar wél tijd en geld in gestoken?

Hoe kan het dat wij als enige partij op het erf met een horecavergunning niet zijn betrokken bij de toestemming voor een café voor passanten, terwijl ons – door zowel de gemeente als de burens – steeds is voorgehouden dat horeca alleen bedoeld zou zijn voor gebruikers van de recreatieve voorzieningen?

En hoe kan het dat de gemeente bij onze aankoop van het bloot eigendom stelde dat de mogelijke komst van een camping niet mocht meewegen in de taxatie, terwijl dit bij de

buren wél gebeurde – met een waardestijging van €60.000 tot gevolg? Dan voel je je toch voor de denkbeeldige pendelbus geworpen?

Hoe valt dit nog uit te leggen? Is dit ambtelijk onvermogen of politieke onverschilligheid?

Wat ons het meest steekt, is dat de gemeente deze situatie heeft laten escaleren. De relatie tussen twee ondernemers op één erf staat nu onder hoogspanning. Een goede verstandhouding tussen burens staat onder druk. En dat had voorkomen kunnen worden. Want was het niet deze gemeente zelf die eerder aangaf dat twee ondernemers op één erf risicovol is – en vervolgens niets doet nu dat risico werkelijkheid wordt?

Wij zijn niet tegen de plannen van de burens. We zijn tegen de manier waarop ze tot stand komen: zonder overleg, zonder gelijkwaardige behandeling, zonder erkenning van onze positie, en zonder compensatie voor de gevolgen.

We hebben meermalen constructief meegedacht. We hebben overleg gevoerd – recent nog met de burens. Maar telkens werden onze zorgen weggewuifd of gebagatelliseerd. Telkens werd er over ons heen beslist.

Wat wij vragen is geen voorkeursbehandeling. We vragen om redelijkheid. Om gelijke behandeling. En om serieuze oplossingen voor de zorgen die we al sinds het begin van dit traject op tafel leggen.

Zolang die er niet zijn, verzoeken wij u met klem om géén verklaring van geen bezwaar af te geven. Dwing het college om eerst werkbare oplossingen te vinden. Voor het parkeren. Voor de waardedaling. Voor de gevreesde overlast. Voor het behoud van rust en balans op dit erf. En voor eerlijke compensatie – niet achteraf via juridische planschade procedures, maar nu. Transparant. Eerlijk. Menselijk.

Laat het college met ons én de burens om tafel gaan. Geen juridisch getouwtrek, maar een echt gesprek. Geef het signaal af dat behoorlijk bestuur meer is dan het volgen van procedures. Dat het ook gaat over luisteren. Over zorgvuldigheid. Over vertrouwen.

Wij willen helemaal niet procederen. Maar als we niet serieus worden genomen er niet naar onze zorgen wordt geluisterd, als afspraken niets meer waard blijken, als onze bestaanszekerheid ondergeschikt wordt gemaakt aan politieke ambitie – dan rest ons geen andere keuze.

Dank u wel.